

vel rejse sig, og de vil drage andre med sig, som vi slet ikke har nogen Anelse om, og som dog maa tages med. Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa saadanne Spørgsmaal, og jeg kunde nævne flere. Man har saaledes i disse Dage dernede Spørgsmaalet fremme om de gamle Degneindtægter og deres Anvendelse, Spørgsmaalet om Kirkebetjentenes hele Stilling, der ogsaa vil komme ind under Forhandlingen. Det gaar derfor ikke an at slette disse Bestemmelser i § 4. Man maa give baade Ministeren og det kirkelige Udvalg Ret til ogsaa at tage Spørgsmaal op, der ikke er nævnte.

Denne Modstand mod de to Punkter i § 4 grunder sig, som nævnt, paa den Skræk, de ærede Medlemmer har for, hvad de kalder en Kirkedag. Jeg omtalte det ved første Behandling og skal ikke opholde mig videre derved i Dag. Jeg skal kun sige, at denne Skræk forekommer mig at være noget mærk værdig. Der foreligger her slet ikke noget Forslag om en Kirkedag, men kun Forslag om et Udvalg, der skal arbejde med de Spørgsmaal, som kan rejse sig. Jeg har udtalt, at fra Ministeriets Side vil der ikke blive stillet Forslag til Udvalget om Udarbejdelse af en Lovgivning vedrørende en særlig Repræsentation af Folkekirken i Retning af lovgivende Myndighed og heller ikke i Retning af, at en saadan Repræsentation skulde have Vetoret overfor Lovgivningsmagten. Denne beholder hele sin Myndighed som hidtil. Jeg kan derfor ikke forstaa denne Angst for Afgivelse af en Betænkning, der kun indeholder Raad om Lovgivning.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Dahl) indvendte ogsaa, at de nuværende Menighedsraad ikke bør vælge, da det ingen Hast har med dette Arbejde, det burde derfor overlades til de kommende. Jo, det har Hast, hvis man virkelig vil have, at der skal foreligge en Betænkning for den Rigsdag, der nu vælges, saa betids, at den kan lovgive for disse Omraader inden Udløbet af de to Aar, man forudsatte, da man vedtog Loven om Menighedsrepræsentation i de sønderjydske Landsdele.

Det ærede Medlem indvendte ogsaa, at det var forkert at vælge i Provstier, da disse er ulige store. Ja, det er de, men jeg tror, at det ærede Medlems Forslag ogsaa vil føre til Resultater, som jeg antager, han ikke vil billige. Man vil nemlig da faa en større Repræsentation der, hvor man melder sig stærkest til Valglisterne til Menighedsraadene. Personlig kunde jeg for saa vidt

have nogen Sympati dermed, som man i Ribe Stift og Vestjylland i det hele har meldt sig langt stærkere end andetsteds, naar man ser paa Valget i 1903, — senere har man jo ikke nogen Statistik, men Forholdene er vist de samme nu. Hvis det ærede Medlems Ændringsforslag vedtages, vil det kirkelige Udvalg faa en overmaade stærk Repræsentation fra Vestjylland. Personlig kan jeg ikke have noget derimod, men jeg finder det dog ikke ganske rigtigt, jeg tror, det var bedre at faa en Repræsentation for hele Landet.

Det Ændringsforslag, der er stillet fra radikal Side, kan jeg ikke tiltræde. Det vedrører Udstykningen af Præstegaardsjorder og er stillet ud fra den Betragtning, at dette Lovforslag om et kirkeligt Udvalg vil kunne hindre en saadan Udstykning. Det vil det slet ingen Indflydelse faa paa. Nej, det, der her har Indflydelse, er den Lov, som Rigsdagen allerede har vedtaget om nogle midlertidige Bestemmelser vedrørende Besættelsen af Præsteembederne i Sønderjylland, og som den 28. Juni blev stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. I dens § 6 hedder det, at den nuværende Ordning af Præsteembedernes Lønningsforhold og Bestyrelsen af Lønningsmidlerne ved Menighedsrepræsentation forbliver som hidtil. Meningen dermed var, at der ikke maa røres ved den Ordning, der findes i Sønderjylland, før der gennem et kirkeligt Udvalg, saaledes som man dernedefra ønskede det, var afgivet Betænkning og Rigsdagen havde vedtaget en Lovgivning derom. Og den nuværende Ordning paa disse Omraader er den, at Menighedsrepræsentationerne, Kirkekollegierne og Kirkeforstanderskaberne bestyrer Præstegaardene, Lønningsmidlerne i det hele taget, og raader for, hvorledes der skal handles med Præstegaardsjorden, om den kan bortforpagtes, eller om den kan bruges af Præsten. Og Forudsætningen var ogsaa den, at Loven af 4. Oktober 1919 om Udstykning af Præstegaardsjorder ikke kunde sættes i Kraft, forinden den Forberedelse, som her tilsigtes, havde fundet Sted. Derfor vedtog Rigsdagen heller ikke en saadan Lov for Sønderjylland om Udstykning af Præstegaardsjorder. Her har vi Hindringen, og hvad enten vi nedsætter et kirkeligt Udvalg eller ej, maa vi finde os i at afventen den Dag, da der tilvejebringes en Lovgivning om Præstegaardsjordernes Udstykning i Sønderjylland, og den kan, som sagt, ikke tilvejebringes, før denne Overvejelse har fundet Sted. Det er Forudsætningen; at gøre noget andet herfra vilde være et Brud